HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הדר קח חזיא בעונות. לאחר ראיה זו: **מתקיף** ליה שעתה לו מטמאה מעת לעת מי לימרינן הא דקתני בתרא ועוד עברו עליה ג׳ עונות לוקמ קתני עברו ולי חזאי לסוף עונה מטמאה מעת לעת דלא״ג דלמ הגיע זמנה כיון דהוחזקה רואה קודם הפסקת ג׳ עונות דלמשנה הכי היא דכתיב זמנה וכי הפסיקה בראשונות ורואה היא שעתה בהפיה לראיה כר״ש וכי חזיא תו לסוף עונה מטמאה מעת לעת ככל מאי שעברו עליה ג׳ עונות דאין היא שעתה דלמ בראשונות ולקמן אמרינן דקתני בתרא היא שעתה בהפיה לראיה כר״ש. ותע״ג דלמ חזיק דקמיירי רבי אלעזר דלמ בהעברה דראשונה ה״ה מיהו מודה דיה שעתה בפיות עד דתתחזק תו כרבי תו כרשב״ג ותע״ג דליתא רבי היא סיפא דרשב״ג דאי כרבי כיון דחזאי בעונות הוה מלמינן לה דהגיע זמנה כי חזאי בהפסקה ג׳ עונות ראשונות הוה מלמינן דלמ בהפסקה ג׳ עונות ראשונות ראיה אחר עונה מטמאה מעת לעת דאע״ג דלא הגיע זמנה כיון שראתה שלשה פעמים חשבינן לה כהגיע זמנה הלכך אם ראתה אחר ג׳ עונות דיה שעתה כר׳ אלעזר אבל אם ראתה אחר עונה מטמאה מעת לעת אע״ג דלר׳ אלעזר לא אמר אלא בהעברה ראשונה ה״ה נמי דדיה שעתה אף בשניה עד שתתחזק או כר׳ או כרשב״ג ואע״ג דרישא ר׳ היא [סיפא] כרשב״ג דאי כר׳ כיון דאיל חזאי בעונה כי חזאי בהפסקה נמי כיון דתרי זמני חזאי בהפסקה אינלאי מילתא לר׳ דשנוי עונה מטמאה מעת לעת שאין זו צריכה להתחזק בדמיה או דלמא הדרה לקדמותה וצריכה להתחזק אחר הפסקה בשתי ראיות כבתחלה והאי דנקט ג׳ עונות לרבותא נקט דאע״ג דראתה ב׳ פעמים לג׳ עונות לא הויא חזקה לר׳ וזהו דוחק גדול מאי מספקא ליה לתלמודא אמאי תיסוק אדעתין למימר רישא ר׳ וסיפא רשב״ג הלכך נראה לפרש דאתיא רישא וסיפא כר׳ ובכל מקום שצריכה חזקה באותה ראיה שהיא מתחזקת בה דייה שעתה בראייה דהפסקות כמו בראיות ראשונות ואינה מטמאה מעת לעת עד שתתחזק והפסקה ראשונה בכלל ההפסקות היא. וה״ה דהוה מצי למיתני בהגיע זמנה ועוד עברו: **כתם** שבין שניה לשלישית. תי׳ דפליגי אליבא דר׳ דלית הלכתא כוותיה דהוה להו לפלוגי אליבא דרשב״ג בין שלישית לרביעית ושמא משום דשמעתין כר׳ נקט בין שניה לשלישית ונפקא מינה לרשב״ג בין שלישית לרביעית:

קחזיא בעונות מאי. פרש״י דמצעית ליה מי חזיא לסוף ג׳ שלאחר הפסקת ג׳ עונות לחשובות אם מטמאה מעת לעת כיון דהוחזקה לרואה קודם הפסקת ג׳ עונות לחשובות הרי היא כהגיע זמנה לראות וככל אשה שעברו עליה ג׳ עונות לאין דיה שעתה אלא בעברה ראשונה ה״ה נמי דדייה שעתה אף בשניה עד שתתחזק או כר׳ או כרשב״ג ואע״ג דרישא ר׳ היא [סיפא] כרשב״ג דאי כר׳ כיון דאיל חזאי בעונה כי חזאי בהפסקה נמי כיון דתרי זמני חזאי בהפסקה אינלאי מילתא לר׳ דשנוי עונה מטמאה מעת לעת שאין זו צריכה להתחזק בדמיה או דלמא הדרה לקדמותה וצריכה להתחזק אחר הפסקה בשתי ראיות כבתחלה והאי דנקט ג׳ עונות לרבותא נקט דאע״ג דראתה ב׳ פעמים לג׳ עונות לא הויא חזקה לר׳ וזהו דוחק גדול מאי מספקא ליה לתלמודא אמאי תיסוק אדעתין למימר רישא ר׳ וסיפא רשב״ג הלכך נראה לפרש דאתיא רישא וסיפא כר׳ ובכל מקום שצריכה חזקה באותה ראיה שהיא מתחזקת בה דייה שעתה בראייה דהפסקות כמו בראיות ראשונות ואינה מטמאה מעת לעת עד שתתחזק והפסקה ראשונה בכלל ההפסקות היא. וה״ה דהוה מצי למיתני בהגיע זמנה ועוד עברו: **כתם** שבין שניה לשלישית. תי׳ דפליגי אליבא דר׳ דלית הלכתא כוותיה דהוה להו לפלוגי אליבא דרשב״ג בין שלישית לרביעית ושמא משום דשמעתין כר׳ נקט בין שניה לשלישית ונפקא מינה לרשב״ג בין שלישית לרביעית:

הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה ושניה דיה שעתה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד עברו עליה ג׳ עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה מני רבי היא דאמר [ב]בתרי זימני הוי חזקה אימא סיפא עברו עליה ג׳ עונות וראתה דיה שעתה אתאן לר״א וכי תימא רבי היא ובעונות סבר לה כר״א ומי סבר לה והא לאחר שנזכר קאמר אלא ר״א היא ובוסתות סבר לה כרבי כתם שבין ראשונה ושניה טהור שבין שניה ושלישית חזקיה אמר [א]טמא רבי יוחנן אמר [א]טהור חזקיה אמר טמא כיון דאילו חזיא מטמאה כתמה נמי טמא ורבי יוחנן אמר טהור כיון דלא אתחזקה בדם כתמה נמי לא מטמינן לה

מתקיף

שעתה כמו בחזרו ועברו עליה שלש עונות לכך נראה לחפילו מטמאה מעת לעת כי חזיא לסוף עונה שלאחר הפסקת שלש עונות לחשובות בהפסקת שלש עונות שניות דהוחזקה כדי שעת הגיע זמנה לראות [ו][ואין חילוק בין לא הגיע זמנה לראות לזקנה] והכי בריית׳ דזקנה נמי רבי היא ול״ע בהגיע זמנה לראות ועברו עליה שלש עונות שניות לר״ת מי אמרינן דיה שעתה כמו בזקנה לרבן ומלא לטמינן בהגיע זמנה לראות דהוי דיה שעתה על הפסקת שלש עונות שלישיות דהוי רבותא טפי מבלא הגיע זמנה לראות אין להוכיח לחפילו לתתה סוף שלש עונות שניות מטמאה מעת לעת דמינו למימר דמשום הכי לטמינן בלא הגיע זמנה לראות חפילו הכי מטמאה בשלישית מעת לעת:

ברוב ספריס גרסינן וכהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת מני רבי היא ומשום הוא ולא גרסינן ליה בלא ת״ג מני רבי היא ומוכח מריש מתניתין שלא הגיע זמנה לראות דקתני שלישית הרי היא ככל הנשים והיינו משום דבתרי זימני הוי חזקה ובהכי לטמינן לה לא מטמאה מעת לעת לחילו לרשב״ג עד דליה רביעית לה הוי לה ככל הנשים אבל סיפא להגיע זמנה לראות לטמינן מטמאה מעת לעת אפי׳ כשלישית הרי היא ככל עלמא דבראייתה ראשונה הוחזקה כדתנן בפ״ק דמכות הבא על ימתו (יבמות דף פד:) ע״כ מתיא כרשב״ג דבפרק הבא על ימתו ומסות ושור המועד סתם לן תנא כרשב״ג אבל כרבי לא סתם לן תנא ועוד מי מסיפא דייק ורישא כרשב״ג תקשי ליתא לרשב״ג ופיפא רבי ות״ת דהכא אמר דבהכי לטמינן לה לא מטמאה מעת לעת ובפרק הלו הנשרפין (סנהדרין דף פט:) גבי מי שלקה ואמר [ו] לחין עבירות מחזקות אחר שעבר אחי עבירות מיד כונסין אותו לכיפה אליבא דרבי וי״ל דהתם כיון שהוחזק לעבירה מה לנו להמתין עד שיעבור פעם שלישית אבל הכא מכמים תקנו מעת לעת אם תרתי אחר שהוחזקה לראות: **רבי** יוחנן **אמר טהור**. משמע הא כתם שאחר שלשי טמא דהיינו כרבי ובפלהי פרק הבא על ימתו (יבמות דף פד:) אמר ר׳ יצחק בר׳ יוסי אמר רבי יוחנן גבי מלה בנה לחמון כו׳ כרבן שמעון בן גמליאל וי״ל דהתם מסיק דר׳ יצחק קומקמי לאו בר סמכה הוא מי אמי כל הך סוגיא קיימא אמבריתא דלעיל דאחת כרבי: וכי

טהור כיון דלא אתחזקה בדם. כלומר כל זמן שלא נהגנו בה עדיין תורת מוחזקת בדמים לטמאה למפרע לא גזרו על כתמה: מתקיף

קא חזיא בעונות מאי. [פירש״י] מי אמרינן דדוקא נקט שלשה עונות אבל ראתה אחר עונה מטמאה מעת לעת דאע״ג דלא הגיע זמנה כיון שראתה שלשה פעמים חשבינן לה כהגיע זמנה הלכך אם ראתה אחר ג׳ עונות דייה שעתה כר׳ אלעזר אבל אם ראתה אחר עונה מטמאה מעת לעת אע״ג דלר׳ אלעזר לא אמר אלא בהעברה ראשונה ה״ה נמי דדייה שעתה אף בשניה עד שתתחזק או כר׳ או כרשב״ג ואע״ג דרישא ר׳ היא [סיפא] כרשב״ג דאי כר׳ כיון דאיל חזאי בעונה כי חזאי בהפסקה נמי כיון דתרי זמני חזאי בהפסקה אינלאי מילתא לר׳ דשנוי עונה מטמאה מעת לעת שאין זו צריכה להתחזק בדמיה או דלמא הדרה לקדמותה וצריכה להתחזק אחר הפסקה בשתי ראיות כבתחלה והאי דנקט ג׳ עונות לרבותא נקט דאע״ג דראתה ב׳ פעמים לג׳ עונות לא הויא חזקה לר׳ וזהו דוחק גדול מאי מספקא ליה לתלמודא אמאי תיסוק אדעתין למימר רישא ר׳ וסיפא רשב״ג הלכך נראה לפרש דאתיא רישא וסיפא כר׳ ובכל מקום שצריכה חזקה באותה ראיה שהיא מתחזקת בה דייה שעתה בראייה דהפסקות כמו בראיות ראשונות ואינה מטמאה מעת לעת עד שתתחזק והפסקה ראשונה בכלל ההפסקות היא. וה״ה דהוה מצי למיתני בהגיע זמנה ועוד עברו: **כתם** שבין שניה לשלישית. תי׳ דפליגי אליבא דר׳ דלית הלכתא כוותיה דהוה להו לפלוגי אליבא דרשב״ג בין שלישית לרביעית ושמא משום דשמעתין כר׳ נקט בין שניה לשלישית ונפקא מינה לרשב״ג בין שלישית לרביעית:

מסורת הש״ס

ג) נקמן סד. כתובות מג: יבמות טו. סד: [עירובין ל:, סנהדרין פפ: ב״מ קו:].
ד) עי׳ רש״י שפי׳ פי׳ אחר ללמ כפי׳ רש״י, ג) ל״ל כיון דלמ חזיא לסוף כו׳ ר״מ.
ה) ל״ל שניות, ו) נ״ב כ״י פי׳ רשב״ם לע״ל כפירושו לחמרון.
ז) נ״ב כ״י, ז) [ל״ל לחין].

הגהות הב״ח

(ב) רש״י ד״ה מאי דיה וכו׳ אבל היכא דחזרו ועברו ג׳ עונות שניות: (ג) תוס׳ ד״ה קחזיא וכו׳ והיה לו לפשוט מדלר״ע:

מוסף רש״י

בתרי זימני הוי חזקה. לעמ׳ בסמ׳ יבמות (סד:) נשמע לרשמן ומת, לשני ומת, לשלישי לא תנשמ, דבתרי זימני הוי חזקה (כתובות מג: ובנ״ז ערובין צז).